

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Α' τάξη Γενικού Λυκείου και

Α' και Β' τάξεις Εσπερινού Γενικού Λυκείου

Για τη διδασκαλία του μαθήματος της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας και Γραμματείας θα χρησιμοποιηθούν:

α) το εγχειρίδιο της Α' Λυκείου *Αρχαίοι Έλληνες Ιστοριογράφοι (Ξενοφών, Θουκυδίδης)* των Κ. Διαλησμά, Α. Δρουκόπουλου, Ε. Κουτρομπέλη, Γ. Χρυσάφη.

β) το *Εγχειρίδιο Γλωσσικής Διδασκαλίας* της Α' Λυκείου των Ν. Μήτση, Ειρ. Ζαμάρου, Ι. Παπανδρέου.

Σύμφωνα με τα Ωρολόγια Προγράμματα της Α' τάξης ΓΕΛ, της Α' τάξης Εσπερινού ΓΕΛ και της Β' τάξης Εσπερινού ΓΕΛ προβλέπεται για τη διδασκαλία του μαθήματος: α) στην Α' τάξη του Γενικού Λυκείου

πέντε (5) ώρες εβδομαδιαίως καθ' όλη τη διάρκεια του διδακτικού έτους, εκ των οποίων τρεις (3) θα διατίθενται για τη διδασκαλία των κειμένων του Ξενοφώντα και του Θουκυδίδη (βλ. παρακάτω πίνακες) και δύο (2) για γλωσσική διδασκαλία· β) στην

Α' τάξη του Εσπερινού Γενικού Λυκείου

δύο (2) ώρες εβδομαδιαίως καθ' όλη τη διάρκεια του διδακτικού έτους, εκ των οποίων μία (1) θα διατίθεται για τη διδασκαλία κειμένων του Ξενοφώντα (βλ. παρακάτω πίνακα) και μία (1) για γλωσσική διδασκαλία· γ) στην

Β' τάξη του Εσπερινού Γενικού Λυκείου

τρεις (3) ώρες εβδομαδιαίως καθ' όλη τη διάρκεια του διδακτικού έτους, εκ των οποίων δύο (2) θα διατίθενται για τη διδασκαλία κειμένων του Θουκυδίδη (βλ. παρακάτω πίνακες) και μία (1) για γλωσσική διδασκαλία.

Βάσει του Προγράμματος Σπουδών (Υ.Α. 70001/Γ2/27-06-2011, ΦΕΚ Β' 1562) προβλέπεται η διδασκαλία κειμένων από το έργο του Ξενοφώντα και του Θουκυδίδη. Η διδακτέα ύλη και ο προγραμματισμός της διδασκαλίας της έχει ως εξής:

ΕΝΟΤΗΤΕΣ**ΔΙΔΑΚΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ****Εισαγωγικά στην Αρχαία Ελληνική Ιστοριογραφία****2****3.1. Ξενοφώντα***Ελληνικά*

(β

28**3.2. Θουκυδίδη βιβλίο Γ' (Κερκυραϊκά)****22**

3.3. Θουκυδίδη βιβλία Ζ? (= 6

ο

) 8

25

3.4. Γενική θεώρηση ? Διαθεματικές εργασίες

15

3.5. Α.Ε. Γλώσσα

50

Σύνολο

142

3.1. Ξενοφών, *Ελληνικά*, Βιβλίο Β'

ΕΝΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

I, 16-32

6

II, 1-4

3

II, 16-23

4

III, 11-16 (από μετάφραση)

2

III, 50-56

4

I	V	, 1
---	---	-----

2

I	V	, 1
---	---	-----

3

I	V	, 3
---	---	-----

4

Σύνολο

28

3.2. Θουκυδίδης, Βιβλίο Γ'

□ □ ΕΝΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Γ?, 70

3

Γ?, 71-74

4

Γ?, 75

3

Γ?, 76-78

3

Γ?, 79-80

3

Γ?, 81

3

Γ?, 82-83 (από μετάφραση)

3

Σύνολο

22

3.3. Θουκυδίδης, Βιβλία Ζ? (= 6^ο) & Η? (= 7^ο)

□ ΕΝΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Z?, 30

2

Z?, 31

4

Z?, 32

2

H?, 75

3

H?, 76-77

4

H?, 84

2

H?, 85

2

H?, 86

3

H?, 87

3

Σύνολο

25

Σημείωση: Τα στοιχεία Ζ? και Η?, δηλώνουν, όπως και στις στερεότυπες εκδόσεις, τα Βιβλία 6^ο και 7^ο αντίστοιχα του έργου του Θουκυδίδη.

II. Εισαγωγή

Η Εισαγωγή διδάσκεται κανονικά στην αρχή των μαθημάτων, αλλά και κατά τη διδασκαλία του κειμένου χρησιμοποιείται σε άμεση συνάφεια με αυτό, με στόχο την κατανόησή του. Αποτελεί μαζί με το Χρονολόγιο (το οποίο δεν θα διδαχθεί), σελίδες 39-42, υλικό αναφοράς, όπου μπορεί ο μαθητής να βρει απαντήσεις σε ερωτήματα που τίθενται κατά τη διδασκαλία συγκεκριμένων κεφαλαίων και, κυρίως, κατά τη γενική θεώρηση κάθε έργου. Συγκεκριμένα από την Εισαγωγή θα διδαχθούν:

α) **Συνοπτικά** τα κεφάλαια Α' (= Εισαγωγικά στην Αρχαία Ελληνική Ιστοριογραφία) και Δ' (= Ο Πελοποννησιακός πόλεμος), (σελίδες 11-17 και 34-36 αντίστοιχα). Επίσης, συνοπτικά θα διδαχθεί η εισαγωγή στα *Ελληνικά* του Ξενοφώντα (σελίδες 44-45) και η εισαγωγή των επιμέρους ενοτήτων του Θουκυδίδη που πρόκειται να διδαχθούν (σελίδες 295, 259-260, 382).

β) **Αναλυτικά** τα κεφάλαια Β' (= Θουκυδίδης Ολόρου Αλιμούσιος) και Γ' (= Ξενοφών Γρύλλου Ερχιεύς), (σελίδες 18-28, και 29-33 αντίστοιχα).

Κατά την εξέταση του μαθήματος οι μαθητές εξετάζονται στην ύλη που θα διδαχθούν αναλυτικά.

III. Ο ρόλος της μετάφρασης

Η μετάφραση παραμένει χρήσιμο εργαλείο για την κατανόηση του κειμένου, και η ανάπτυξη της μεταφραστικής ικανότητας των μαθητών είναι ένας από τους διδακτικούς στόχους του μαθήματος. Παράλληλα με τη γλωσσική εξομάλυνση του κειμένου, ο εκπαιδευτικός ζητά από τους μαθητές να επιχειρήσουν να το μεταφράσουν, με τη δική του βοήθεια, αξιολογώντας έτσι και τη μεταφραστική τους ικανότητα. Η μετάφραση είναι ένα εργαλείο, που σε συνεργασία με άλλα βοηθά τους μαθητές να κατανοήσουν το αρχαίο κείμενο και σε καμία περίπτωση δεν το υποκαθιστά. Η διδασκαλία δεν θα πρέπει να καταλήγει σε μία και μοναδική παγιωμένη μετάφραση του διδασκόμενου κειμένου, την οποία θα απομνημονεύουν οι μαθητές και βάσει αυτής θα αξιολογούνται. Η μετάφραση θα εξετάζεται κατά τις εξετάσεις βάσει Π.Δ. που πρόκειται να εκδοθεί (βλ. παρακάτω).

IV. Διδακτικές οδηγίες για την κατανόηση της δομής του κειμένου

Η μεταγραφή όλων των περιόδων του διδασκόμενου κειμένου κατά τα κώλα τους προτείνεται ως απαραίτητη προεργασία (γίνεται αρχικά από τον καθηγητή και αργότερα και από τους μαθητές), και αποτελεί μια διαδικασία που προχωρεί παράλληλα με τη συντακτική ανάλυση. Σκοπός της είναι να αναδείξει με τη μεγαλύτερη σαφήνεια τη δομή της περιόδου. Στον μακροπερίοδο λόγο των κειμένων της κλασικής περιόδου, όπου το κύριο μέρος της περιόδου γίνεται κύρια πρόταση, τα δευτερεύοντα μέρη της γίνονται δευτερεύουσες (επιρρηματικές) προτάσεις, ως προϋποθέσεις για την κύρια πρόταση, και τα τριτεύοντα, (επιρρηματικές) μετοχικές φράσεις, ο χωρισμός του συνεχούς κειμένου σε τμήματα ή κώλα (που μπορεί να είναι κύριες ή δευτερεύουσες προτάσεις, μετοχικές φράσεις, μεγάλες απαρηματικές εκφράσεις κ.ο.κ.), αναδεικνύει και τα δομικά συστατικά της περιόδου, αλλά και την ιεραρχική τους σχέση. Η πρακτική αυτή βοηθά στην ακριβή κατανόηση των σχέσεων των μερών, στη μετάφραση, και στην παρακολούθηση μακρών περιόδων και των στοιχείων ενός συλλογισμού. π.χ.:

Τοιούτων δ' ἄντων

Θηραμένης **εἴπεν** ἄν κκλησί?

ἤτις οὐκ ἐβούλονται αὐτὸν πέμψαι παρ' Ἀύσανδρον,

οὐδ' ἔξει Λακεδαιμονίους

πότερον ἑξανδραποδίσασθαι τὸν πόλιν βουλόμενοι

οὐκ ἔντεχουσι περὶ τὴν τειχὸς οὐκ ἐπίστεως ἔνεκα.

V. Λεξιλογικά

Οι λεξιλογικές διασαφήσεις που δίνει το σχολικό βιβλίο είναι χρήσιμες για τη λεξιλογική, και γραμματικο-συντακτική προσέγγιση του διδασκόμενου κειμένου, για να καταλάβει ο μαθητής τι και πώς μεταφράζουμε αλλά και γιατί μεταφράζουμε με τον συγκεκριμένο τρόπο τα μικροσύνολα του κειμένου. Ο καθηγητής μπορεί να προσθέσει εδώ και δικές του παρατηρήσεις-ασκήσεις, για να φέρει στην επιφάνεια λεπτομέρειες της μετάφρασης. Έτσι, η μετάφραση γίνεται μέρος της γλωσσικής επεξεργασίας του κειμένου. Λ.χ.: παίρνουμε από το σχολικό βιβλίο τέσσερις αναγραφές, τις οποίες μεταποιούμε σε ερωτήσεις ως εξής:

1. **αὐτόν** : οριστ. αντωνυμία: «αὐτόν τον ἴδιο»

ΕΡ.: Γιατί μεταφράζουμε έτσι; Τι αντωνυμία είναι η αντωνυμία *αυτός / αυτή / αυτό* στα Ν.Ε.;

ΑΠ.: Αντίθετα με τα Α.Ε., είναι αντωνυμία δεικτική [στη φράση: «αυτός είναι», δείχνοντας κάποιον με το χέρι (ή νοερά)].

2. *εἰς ἧν* *ἔξει* *Λακεδαιμονίους*

πότερον *ἔξανδραποδίσασθαι τὴν πόλιν βουλόμενοι ἠνέχουσι περὶ τὴν τειχὴν*

ἢ πίστεως ἕνεκα.

ΕΡ.: Έτσι όπως μεταφράζεται η φράση, με ποια λέξη πρέπει να συνάψουμε το *πότερον*, με
το *ἢ*
δ
ἢ
ς
ή με το
ἢ
ἔξει
; Και γιατί;

ΑΠ.: με το *εἰς ἧν*. Ως ρήμα γνώσεως σημαντικό.

ΕΡ.: Από τον τρόπο που μεταφράζεται η φράση αυτή, τι είδους πρόταση συμπεραίνετε ότι πρέπει να εξαρτάται από το ρήμα αυτό;

ΑΠ.: Πλάγια ερωτηματική, και μάλιστα διμελής πρόταση: «ή ? ή»

ΕΡ.: Πώς θα ήταν η ευθεία ερωτηματική;

ΑΠ.: *πότερον βουλόμενοι ?ντέχουσιν περ? τ?ν τειχ?ν ? πίστεως ?νεκα*; (υπογραμμίζεται το ρήμα)?δεν ξεχνούμε να βάλουμε ερωτηματικό στο τέλος.

ΕΡ.: *βουλόμενοι :: πίστεως ?νεκα*. Ποια συντακτική λειτουργία επιτελούν οι όροι αυτοί;

ΑΠ.: Παρατηρούμε ότι εδώ ισοζυγιάζονται, διαζευκτικά, δύο γραμματικοί όροι διαφορετικοί, μια μετοχή και ένας εμπρόθετος προσδιορισμός. Είναι φανερό από τη σύνδεσή τους ότι οι δύο αυτοί διαφορετικοί γραμματικώς όροι επιτελούν *την ίδια* συντακτική λειτουργία. Κι αυτή είναι αιτιολογική. Αρα έχουμε μια αιτιολογική μετοχή και έναν εμπρόθετο προσδιορισμό της αιτίας.

3. ?ξανδραποδίσασθαι τ?ν πόλιν: «υποδουλώνω την πόλη κ.λπ.»

Παρατηρούμε ότι το ρήμα μεταφράζεται ως ενεργητικό μεταβατικό, με αντικείμενο **τ?ν πόλιν**

.

ΕΡ.: Μπορεί ένα ρήμα με τέτοια κατάληξη να έχει σημασία ενεργητική;

ΑΠ.: Ναι, αν πρόκειται για ρήμα *μέσο*.

ΕΡ.: Γιατί δεν χρησιμοποιείται και εδώ (όπως παρακάτω) το ενεργητικό ρήμα; Ποια η ουσιαστική διαφορά μέσου και ενεργητικού ρήματος;

ΑΠ.: Όταν κάνω κάτι με όλη την ψυχή μου ή με όλη την ενεργητικότητά μου, χρησιμοποιώ, αντί για το απλό, ένα ρήμα «μέσο». Πρβλ. **θύω** («θυσιάζω» απλώς, χωρίς έμφαση) και **θύομαι**

(«θυσιάζω» με όλη την ψυχή μου, με έντονο θρησκευτικό συναίσθημα κ.λπ.). Το Λεξικό διδάσκει ότι στα Α.Ε. απαντά και το ενεργητικό

?
ξανδραποδίζω

, με την ίδια σημασία, αλλά με λιγότερο έντονη διάθεση.

VI. Περίληψη

Η σύνταξη περίληψης θεωρείται δικαίως ως μια από τις χρησιμότερες ασκήσεις γραμματισμού. Και αυτή η διαδικασία διαφωτίζεται από την κατανομή της περιόδου σε κώλα, με τον τρόπο που υποδεικνύουμε εδώ. Το τμήμα 16-17 ξαναγράφεται ως εξής:

Τοιούτων δ' ἦντων

Θηραμένης **ἔπειν** ἦν κκλησί?

οὐκ ἔστιν ἡ ἀρετή, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῇ πόλει βούλονται αὐτὴν πέμψαι παρ' Ἀύσανδρον,

□□□□ ε?δ?ς ?ξει Λακεδαιμονίους

π ό τ ε ρ ο ν ?ξανδραποδίσασθαι τ?ν πόλιν□ β ο υ λ ό μ ε ν ο ι

□□□□□□□ ?ντέχουσι περ? τ?ν τειχ?ν□□□□□□□□□□□□□□□? πίστεως ? ν ε κ α .

πεμφθε?ς δ? **διέτριβε** παρ? Λυσάνδρ? τρε?ς μ?νας κα? πλείω,

?πιτηρ?ν □□□□□□□ ?πότε ?θηνά?οι□ ? μ ε λ λ ο ν

δι? τ? επιλελοιπέναι τ?ν σ?τον

?παντα ?,τι τις λέγοι□ ? μ ο λ ο γ ή σ ε ι ν.

?πε?δ? ?κε τετάρτ? μηνί,

?πήγγειλεν ?ν ?κκλησί?

□□□□□□ ?τι α?τ?ν Λύσανδρος τέως μ?ν κ α τ έ χ ο ι,

□□□□□□□□□□ θτα□□□□□ κ ε λ ε ύ ο ι□ ε?ς Λακεδαίμονα ?έναι?

ο? γ?ρ ε?ναι κύριος

?ν ?ρωτ?το ?π?α?το?

?λλ? το?ς ?φόρους.

Μετ?δ? τα?τα,

?ρέθη πρεσβευτ?ς ε?ς Λακεδαίμονα α?τοκράτωρ δέκατος α?τός.

Η περίληψη προκύπτει αβίαστα από τη απομόνωση των τεσσάρων ρημάτων των κυρίων προτάσεων (με ημίμαυρα εδώ). Επίσης, φαίνεται αβίαστα και η γερή συνοχή του χωρίου και μόνον με την παρατήρηση ότι υποκείμενο σε όλα τα κύρια ρήματα είναι το ίδιο πρόσωπο: ο Θηραμένης. Έτσι, τεκμηριώνεται απολύτως αντικειμενικά ο πρώτος πλαγιότιτλος που δίνει το βιβλίο: «ο πρωταγωνιστικός ρόλος του Θηραμένη». Αλλά και η τιτλοφόρηση μιας περιόδου ή μιας συστάδας περιόδων μπορεί να προκύπτει με την ίδια διαδικασία της κατά κώλα μεταγραφής του κειμένου: αρκεί να τρέψουμε το ρήμα της κύριας περιόδου σε αφηρημένο (κάποτε και ομόρριζο) ουσιαστικό. Λόγος Θηραμένους, διατριβή Θηραμένους, ανακοίνωση Θηραμένους, εκλογή Θηραμένους.

VII. Η χρήση των νεοελληνικών μεταφράσεων

Οι δύο νεοελληνικές μεταφράσεις παρέχονται ως εργαλείο, στο οποίο μπορεί να προσφεύγει ο εκπαιδευτικός, όποτε το κρίνει απαραίτητο, για την κατανόηση του Α.Ε. κειμένου. Παρέχονται δύο μεταφράσεις και όχι μία, προκειμένου να κατανοήσουν οι μαθητές ότι η μεταφραστική διαδικασία δεν είναι μονοσήμαντη, γι' αυτό εκκινώντας οι μεταφραστές από το ίδιο Α.Ε. κείμενο καταλήγουν σε διαφορετικό αποτέλεσμα, ανάλογα με τις μεταφραστικές επιλογές τους. Κατά συνέπεια, η μετάφραση δεν μπορεί να είναι μια μηχανιστική διαδικασία απόδοσης δομών της Αρχαίας Ελληνικής με αντίστοιχες της Νέας Ελληνικής, αλλά προϋποθέτει αποφάσεις και επιλογές. Ο εκπαιδευτικός μπορεί, ευκαιριακά, να επισημαίνει τέτοιες αποκλίσεις μεταξύ των δύο μεταφράσεων και να υποψιάζει τους μαθητές για τους εναλλακτικούς τρόπους με τους οποίους μια αρχαιοελληνική γλωσσική δομή μπορεί να αποδοθεί στα Νέα Ελληνικά, ξεκινώντας από τις πιο απλές περιπτώσεις, π.χ. την απόδοση μιας αιτιολογικής μετοχής άλλοτε με αιτιολογική πρόταση και άλλοτε με εμπρόθετο προσδιορισμό της αιτίας. Ασφαλώς, η διδακτική αυτή πρακτική δεν μπορεί να έχει συστηματικό χαρακτήρα, ούτε να καλύπτει το σύνολο του κειμένου, αλλά μόνο επιλεγμένα από τον εκπαιδευτικό σημεία.

VIII. Η γραμματική και συντακτική επεξεργασία του κειμένου

Η γραμματική επεξεργασία του κειμένου θα πρέπει να περιορίζεται μόνο στους γραμματικούς εκείνους τύπους που δυσκολεύουν τους μαθητές, ενώ η συντακτική επεξεργασία θα πρέπει να υποτάσσεται στην προσπάθεια κατανόησης του νοήματος του κειμένου. Δεν έχει αξία, επομένως, ο εξαντλητικός συντακτικός χαρακτηρισμός ακόμη και στοιχείων που είναι προφανή στους μαθητές (π.χ. επιθετικοί προσδιορισμοί). Θα πρέπει ο εκπαιδευτικός να επιμένει, κυρίως, στους βασικούς αρμούς της κάθε περιόδου, κατευθύνοντας τους μαθητές του με κατάλληλες ερωτήσεις. Για να κατανοηθεί π.χ. η σχέση των δευτερευουσών προτάσεων με την κύρια σε μια περίοδο είναι χρήσιμες ερωτήσεις του τύπου: πότε / γιατί / για ποιο σκοπό κ.λπ. συμβαίνει αυτό που δηλώνεται στην κύρια πρόταση; Σε κάθε περίπτωση στόχος είναι να κατανοήσουν οι μαθητές τους λογικούς

δεσμούς των στοιχείων της περιόδου και πώς με βάση αυτούς συγκροτείται το νόημα □ και όχι ο χαρακτηρισμός των επιμέρους στοιχείων με τη χρήση της τεχνικής ορολογίας του συντακτικού.

ΙΧ. Γλωσσική διδασκαλία

Όπως προαναφέρθηκε, δύο ώρες εβδομαδιαίως του προβλεπόμενου για το μάθημα προγράμματος των Γενικών Λυκείων (τάξη Α΄) και μία ώρα του προγράμματος των Εσπερινών Γενικών Λυκείων (τάξεις Α΄ και Β΄) θα διατίθενται για γλωσσική διδασκαλία (Γραμματικής και Συντακτικού). Καλό είναι η αφορμή να προέρχεται από το αρχαίο κείμενο, η διδασκαλία δηλ. να αφορά γραμματικούς τύπους ή συντακτικά φαινόμενα που οι μαθητές συνάντησαν στο αρχαίο κείμενο, και να στοχεύει στον πληρέστερο φωτισμό τους. Στόχος θα πρέπει να είναι πρωτίστως η κατανόηση της δομής της Αρχαίας Ελληνικής και όχι η απομνημόνευση γραμματικών τύπων και συντακτικής τεχνικής ορολογίας. Για τη διδασκαλία θα χρησιμοποιηθεί το Εγχειρίδιο Γλωσσικής Διδασκαλίας της Α΄ Λυκείου των Ν. Μήτση, Ειρ. Ζαμάρου, Ι. Παπανδρέου, το οποίο στην Α΄ Λυκείου του Γενικού Λυκείου θα διδαχθεί στο σύνολό του (Ενότητες 1-21), από Σεπτέμβριο έως Μάιο, ενώ στο Εσπερινό Λύκειο η ίδια ύλη θα διδαχθεί στις τάξεις Α΄ και Β΄. Εάν σε μερικά σχολεία δεν έχει ολοκληρωθεί η γλωσσική διδασκαλία (μορφολογία και σύνταξη) που προβλέπεται για τη Γ΄ Γυμνασίου, ο καθηγητής θα πρέπει πρώτα να διδάξει την ύλη που δεν έχουν διδαχθεί οι μαθητές και στη συνέχεια να προχωρήσει στη διδασκαλία του ανωτέρω Εγχειριδίου Γλωσσικής Διδασκαλίας.

Χ. Διαθεματικές εργασίες

Σε τακτικά διαστήματα (3 ή 4 φορές κατά τη διάρκεια του έτους και κατά προτίμηση στο πλαίσιο της γενικής θεώρησης των έργων των δύο ιστοριογράφων) ανατίθεται στους μαθητές η σύνταξη διαθεματικών εργασιών.

Στόχος της δραστηριότητας αυτής είναι οι μαθητές να ασχοληθούν συστηματικότερα με σημαντικά θέματα που τους απασχόλησαν κατά την ανάγνωση των κειμένων: να διαβάσουν παράλληλα κείμενα, να συγκεντρώσουν στοιχεία από έντυπες ή ηλεκτρονικές πηγές και να συνθέσουν μια παρουσίαση, την οποία θα συζητήσουν μέσα στην τάξη.

Επισημαίνεται ότι ο αριθμός των διαθεματικών εργασιών, λόγω του περιορισμένου χρόνου διδασκαλίας του μαθήματος στα Εσπερινά Λύκεια, επαφίεται στην κρίση του διδάσκοντος.

XI. Αξιολόγηση των μαθητών στην Α' τάξη του Γενικού και στην Α' τάξη Εσπερινού Γενικού Λυκείου

Για την αξιολόγηση του μαθήματος στην Α' τάξη Γενικού και στην Α' τάξη του Εσπερινού Γενικού Λυκείου ισχύει το άρθρο 1 παράγραφος 1 του Π.Δ. 24/2013 (ΦΕΚ Α' 55):

XII. Αξιολόγηση των μαθητών στη Β' τάξη του Εσπερινού Γενικού Λυκείου

Για την αξιολόγηση της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας και Γραμματείας στη Β' τάξη Εσπερινού Γενικού Λυκείου ισχύει η περ. II της παρ. 6 του άρθρου 1 του Π.Δ. 48/2012 (ΦΕΚ Α' 97).

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Β' τάξη Γενικού Λυκείου και

Γ' τάξη Εσπερινού Γενικού Λυκείου

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

· Στο μάθημα της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας θα διδαχθεί από τον Σεπτέμβριο έως τον Μάιο επί δύο (2) ώρες την εβδομάδα η

τραγωδία του Σοφοκλή

Αντιγόνη (σχολ. βιβλίο

Β

Λυκείου: Σοφοκλέους Τραγωδία Αντιγόνη-Φιλοκτήτης) ως εξής: στίχοι 1-987 αναλυτικά (εκ των οποίων οι στίχοι 1-99, 280-331, 441-581, 635-780 θα διδαχθούν από το πρωτότυπο, ενώ οι υπόλοιποι από μετάφραση) και στίχοι 988-1353 περιληπτικά, με επισήμανση των βασικών σημείων

· Από την Εισαγωγή του σχολικού βιβλίου θα διδαχθούν οι σελίδες 9-23 και 26-31 (Σοφοκλής-Ο μύθος των Λαβδακιδών).

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

- Το πρόγραμμα της Θεωρητικής Κατεύθυνσης της Β' τάξης των Ημερησίων Λυκείων εφαρμόζεται και στη Θεωρητική Κατεύθυνση της Γ' τάξης των Εσπερινών Λυκείων.

1. ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ (Θεματογραφία)

Για τη διδασκαλία της **Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας (Θεματογραφία)** οι διδάσκοντες επιλέγουν θέματα (αποσπάσματα αδιδακτού πεζού αττικού κειμένου) ανάλογα με το επίπεδο γλωσσικής κατάρτισης των μαθητών. Ως βιβλία αναφοράς για τη διδασκαλία της Θεματογραφίας χρησιμοποιούνται τα σχολικά εγχειρίδια της Γραμματικής και του Συντακτικού.

2. ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

- Στα **Ημερήσια Λύκεια**, στο μάθημα της **Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας** θα διδαχθούν:

α. Ρητορικά Κείμενα (από Σεπτέμβριο έως και Φεβρουάριο) επί δύο (2) ώρες την εβδομάδα:

i. Από την **Εισαγωγή** του βιβλίου θα διδαχθούν αναλυτικά οι σελ. 9-13 και 15-20 (κεφ: Α', Β', Γ', Ε', ΣΤ'). Από το κεφάλαιο Δ' θα διδαχθούν οι ρήτορες του κανόνας. Τα κεφάλαια Ζ', Η', Θ' θα διδαχθούν **συνοπτικά**.

ii. **Λυσίας, Υπέρ Μαντιθέου**: Εισαγωγή: σ. 79-80. Κείμενο: §§ 1-13, 18-21 (αναλυτικά) και §§ 14-17 (περιληπτικά).

iii. **Δημοσθένης, Υπέρ της Ροδίων ελευθερίας**: Εισαγωγή: σ. 123-126. Κείμενο: §§ 1-20 αναλυτικά (εκ των οποίων οι §§ 1-4, 17-20 από το πρωτότυπο, ενώ οι §§ 5-16 από μετάφραση) και §§ 21-35 περιληπτικά.

iv. **Ισοκράτης, Περί ειρήνης**: Εισαγωγή: σ. 269-272. Κείμενο: §§ 1-2, 14-27 αναλυτικά (εκ των οποίων οι §§ 1-2, 14-16 από το πρωτότυπο και οι §§ 17-27 από μετάφραση) και §§ 63-145 περιληπτικά.

β. Αρχαϊκή Λυρική Ποίηση (από Μάρτιο έως και Μάιο) επί δύο (2) ώρες την εβδομάδα:

i. Από την **Εισαγωγή** του βιβλίου θα διδαχθούν αναλυτικά: α) Βασικές έννοιες: Οι απαρχές και οι πηγές της Λυρικής Ποίησης, σελ. 9-13 (εκτός από την Ενότητα «Επική αφήγηση και λυρική περιγραφή», σελ. 9-11), β) Αρχαϊκή Λυρική Ποίηση. Το όνομα και το πράγμα, σελ.13-17 (εκτός από τη διαίρεση της λυρικής ποίησης κατά τα μέτρα σελ. 15), γ) Η Αρχαϊκή Λυρική Ποίηση, 650-450 π.Χ., σελ. 18-20 (μέχρι: «Η λυρική ποίηση μετά το τέλος της αρχαϊκής εποχής»).

ii. **Κείμενα:** **Αρχίλοχος**, (αποσπ. 3, 4, 6, 9), **Μίμνερμος**, (απόσπ. 11), **Σαπφώ** (αποσπ. 14, 17), **Πίνδαρος**, (Εβδομος Πυθιόνικος), **Σιμωνίδης** (απόσπ. 29).